

O, nemuritor Luceafăr!

Maria Filipoiu

O, NEMURITOR LUCEAFĂR!
(omagiu spiritului eminescian)

O, nemuritor Luceafăr
Ancorat pe cer albastru,
Te aşteaptă „flori de nufăr”
Să le dai sclipiri de astru!

Precum Pasărea Măiastră
Ți-ai croit zbor spre infinit,
Dar ai lăsat „Floare-albastră”
Să-ți cânte doru-n asfințit!

Codrul, după tine plânge
Și-n ropote plâng izvoare,
De „Dorință” ce se frânge
Pe-ale vremii sanctuare!

„Teiul” la pământ se-nclină
Pe ram încărcat de doruri,
Că nimeni nu-i mai alină
Durerea dusă-n ecouri!

Peste „pădurea de argint”
Doinește vânt de pe creste,
Să-i fie craiului alint
În idilică poveste.

„Plopii fără soț” te cheamă
din vremuri să-ți povestească
despre a iubirii dramă,
ca jertfă-n soartă lumească.

„Lacul” încărcat de nuferi,
Ar vrea... „Timpul” să se-ntoarcă,
Să cobori dintre luceferi
Și să-l cutreieri pe-o barcă.

Dar privind vremea cum trece
Prin iubiri înșelătoare,
„Tu rămâi la toate rece”,
Cu lumina creatoare.

Din Universul astrelor
Măsori timpul cum se duce
Călător cu „un singur dor”
Și destinul la răscruce.

Iar noi, muritorii de rând,
Sărutăm pe al tău mormânt,
„Icoana stelei” lăcrimând
În raze blânde pe Pământ.

Maria Filipoiu / U. Z. P. R